Lolland-Falsters

Folketidende.

Maribo Amts politiske Avis og Avertissementsblad.

38. Aarg. — Onsdag den 20de April 1910. — Nr. 90.

Vask Straa- og Panamahatte med

Færdige Herreklæder
passer bedst, holder længst og koster mindst hos
Christian A. Larsen,
Flensborg-Lager.

Se
Holger Schwabes
Udstilling i Vinduerne af ny Modeller i Kostumer og Frakker.
Paa Lager flere Hundrede.
Holger Schwabe

Kihlol
faas paa Apotekerne.

Gaa til
Bernth
og bliv fiks

Aktieselskabet
C. A. Ovade, Rasmussen & Faber,
tilbyder
prima
Barres Roefrø
med høj Spireevne,
undersøgt af Dansk Frøkontrol.

Læge Bernth
bortrejst førstkommende Torsdag. Hjemkomst Torsdag Aften.

Valget den 20de Maj.

Akkurat en Maaned er her til Vælgerne stævnes til det hemmelige Rum for ved deres Kryds paa Stemmesedlen at træffe en Afgørelse, der er saa vigtig og betydningsfuld, som maaske ingen Sinde tidligere.

Thi denne Gang gælder det i Virkeligheden i første Række intet mindre, end om vort Land skal kastes ind i en lang og oprivende Forfatningskamp, eller der skal skabes rolige, politiske Forhold med Mulighed for frisindet og fremskridtsvenligt Lovgivningsarbejde.

Den radikale Regering, der begyndte saa smukt med Erklæringen om, at Lov var Lov og skulde holdes, har jo senere aabenlyst bekendt Kulør, tøngen dertil af sine socialistiske allierede, der baade nu og i Fremtiden vil være de kommanderende i Alliancen. Hvis Regeringen faar Flertal ved Valgene, vil den undlade paa Finansloven at optage Bevillinger, som de vedtagne Forsvarslove kræver, og fremsætte Forslag om at faa dem ændrede i en Retning, der intet Forsvar yder for vor Neutralitets Bevarelse. Men da den umuligt kan faa Forslag herom vedtaget i Landstinget, vil den rejse en Kamp mod dette Ting og paany føre os ind i storpolitiske Kampe, som vi helst skulde undgaa til den parlamentariske Statsskik har fæstnet sig og et solidt og maalbevidst Venstreflertal stod bag en stærk og og handlekraftig Regering.

Det Flertal, der nu kan vindes for den radikale Regering, vil jo for Størstedelen blive dannet af Socialister. Disse vil blive de virkelig ledende og Regeringen deres Redskab. Og samtidig med, at den oprivende og ødelæggende Forfatningskamp standser al Lovgivning, vil hele vor Administration blive Genstand for socialistiske Eksperimenter, som stiler hen imod Tvangsstaten med Underkuelse af al personlig Frihed, og som vil medføre en økonomisk Misære af hidtil ukendt Art.

Det er denne Kamp og dette Regimente, det gælder at undgaa den 20de Maj.

Eftertryk forbydes.

Er Kina ved at vaagne?

Fra vor rejsende Medarbejder.

Peking.

Ganske vist er Japan det af Østens Lande, som i de sidste Aartier mest har vakt Verdens Opmærksomhed. Hvor stærkt og handlekraftigt Ripponfolket imidlertid end er, kan det dog ikke — alene af den Grund, at det er for faatalligt — saa den afgørende Indflydelse paa Verdensudviklingen, som man rundt om i Verden i Almindelighed tiltror det.

Nej, det Folk, som giver det mongolske Spørgsmaal den uhyre Interesse, er og bliver Kineserne, det himmelske Riges 4—500 Millioner Sønner og Døtre.

En levende Trang til at lære at kende dette mægtige, mystiske Rige og til at se, hvad man kan vente sig af den vrimlende Mangfoldighed af Mennesker, som i Aartusinderne har levet isoleret derinde, bragte mig da ogsaa til at planlægge den Rejse, jeg nu har fuldført.

Det var gaaet mig som det er gaaet saa mange: jeg var begyndt at betragte „Kinas Opvaagning" og andre lignende Udtryk som Fraser. Der fulgte saa faa øjensynlige Beviser paa de stadig gentagne Paastande om, at Kina var i Færd med at vaagne, at jeg ansaa det for sandsynligt, at disse Paastande kun var byggede paa de samme højst tvivlsomme Eksempler, jeg selv under tidligere Rejser i Østen havde lagt Mærke til i kinesiske Kystbyer, men som endnu mindre i Kina end i noget andet Land i Verden kan tages som Udtryk for, hvad der foregaar i Landets Indre.

Efter at jeg imidlertid nu har levet mere end tre Maaneder sammen med Kineserne i det indre af Landet, tør jeg besvare Spørgsmaalet om Kinas Opvaagning med et ubetinget Ja!

Kineserne er ved at vaagne, men de vaagner langsomt!

Nogen Sammenligning imellem den Maade, hvorpaa Japan pludselig vaagnede op til fuld Bevidsthed om at gøre alt, for at komme paa Højde med andre moderne Kulturlande, og Kinas sejge Gniden Sønnen af Djnene, kan ikke drages. I Japan gav Lensfyrsterne selv en skønne Dag Afkald paa Magt og Gods og omskabte derved Landet i en Haandevending. I Kina maa Omvæltningen komme fra neden. Her er det den store, lidende Befolkning, som med Vold maa omstyrte det Mandarinvælde, der er en nok saa uhyggelig Svøbe over Landet, som Adelssystemet var for det gamle Japan.

Kineseren er en taalmodig og lidet agressiv Natur, han er glad og lidet reflekterende, lovlydig og respektfuld over for Øvrigheden. Men én Gang bragt ud af Ligevægt, er han grusom til Blodtørst og ganske uberegnelig, han er modig til Dumdristighed og uimodtagelig for Smærte. Mandarinvældet vil altsaa bestaa saa længe, indtil der med Jærnbaner, Telegraf, Postvæsen, Kanoner, Missionærer og andre Forløbere for evropæisk Kultur er trængt saa mange moderne Idéer ind i Befolkningen, at den forstaar, den har en vis Ret til at forlange af sin Regering at faa Lov til at føre en menneskelig Tilværelse, fri for Udpinen og Udsugen af Embedsmænd, der lever højt paa den fattige Mands Flid og Nøjsomhed.

Mandarinen ved naturligvis meget vel, at med den fremtrængende evropæiske Kultur forkortes hans Slaraffentilværelse, og hvert som helst Fremskridt, enten det er paa Undervisningsvæsenets Omraade, paa Befordringsvæsenets, Handelens eller Religionens, har derfor Bjærge af Vanskeligheder at overvinde, og ethvert som helst Forsøg paa Uro bliver holdt nede med voldsom Haand.

Baade i Yünnan og Szechuan — altsaa lige i Hjærtet af Kina — saa jeg utvetydige Beviser paa, hvorledes Befolkningen var ved at vaagne og hvorledes Regeringen var paa sin Post. I 3—4 af de større Byer, jeg kom igennem, havde Befolkningen jaget Øvrigheden ud af deres Jamener, et Sted endog dræbt samtlige Mandariner. Men Regeringen havde fra de store Militærcentrer Tali-fu og Chengtu-fu straks sendt Soldater ud for at tugte Befolkningen, og dette var gjort paa en saadan Maade, at det vil vare noget, inden Folket atter gør Forsøg paa ad Selvhjælpens Vej at befri sig fra sine Plageaander.

De ny Idéer baner sig langsomt Vej, og de sprødte Udslag af Utilfredshed kan nok endnu længe holdes nede. Men under det gamle Kina ulmer en Ild, som en skønne Dag — førend man venter — kan slaa ud i lys Lue til et Baal, af hvilket et nyt Kina vil opstaa som Fugl Fønix, blændende ved sin Skønhed, sin Rigdom, sine stærke Kræfter.

Hvad der imidlertid næst Mandarinernes Modstand forsinker Omvæltningen, er, at Evropas Stormagter desværre ser fine Interesser bedst bevarede ved at støtte Mandarinvældet. Lige som Stormagterne i Kretaspørgsmaalet har spillet en Rolle, der kun er til Skam, har de til Skam for dem selv og til Skade for en lidende Befolkning støttet den kinesiske Regering over for enhver Oprørsbevægelse, f. ks. under Taipingoprøret og nu sidst tildels under Boksteroptanden, da Stormagtsregeringerne for Penge og Koncessioner lukkede Øjnene over for den Kendsgærning, at Mandarinerne havde hidset Folket paa dettes eneste virkelige Venner, de kristne Missionærer.

Men er saaledes den Rolle, Evropæerne spiller i Kina, af den Art, at den snarere forhaler end fremmer Kinas Opvaagnen, saa er til Gengæld, den Rolle, Japanerne spiller, af den stik modsatte Virkning. Japanerne er Gærstoffet i det kinesiske Samfund. Alene det Eksempel, Japan har afgivet, er af vidtrækkende Betydning, og den japanske Regering spilder hverken Tid eller Kræfter paa at hjælpe til med Kineserne Opvækkelse. I alle de større Byer, jeg er kommen igennem paa min Vej igennem Kina, har jeg fundet Japanere. Vanskelige at finde; thi de sad som Smaahandlende og Smaahaandværkere i de smaa Gader, havde antaget kinesisk Sprog, Klædedragt og Udseende lige til Pisken. Men de var Japanere, Spioner og Agitatorer. Her sad de for at holde deres egen Regering a jour med Rørelserne i Kinas Indre og for at holde Kineserne til Ilden baade med Hensyn til Reformbevægelsen og med Hadet til det hvide Race.

At der nemlig dybt paa Bunden af Kineserens Sjæl slumrer Had til Evropæeren, anser jeg for givet. Foruden det Had, der ganske naturligt er vokset frem blandt Kystbefolkningen, som har følt alle Evropæernes hovmodige Overgreb, er der hos enhver Kineser en ren instinktmæssig Følelse af Fjendskab over for den hvide. Kineseren er imidlertid for beherfket til at vise det, og møder man ham med et Smil, smiler han igen.

Naar undtages to Byer, nemlig Tali-fu og Tsu-fiung-fu, hvor Fremmedhad gav sig saa grundige Udslag, at jeg blev nødt til paa aaben Gade at gennemprøgle et Par Mandfolk, der raabte „Jang-kweitze" („fremmed Djævel") efter mig, er jeg da ogsaa paa Rejsen igennem Kina kun bleven mødt med venlig Imødekommenhed. Men over for de fornemme Kinesere, jeg mødte, har jeg haft den samme Følelse, som altid indfinder sig, naar jeg vender en Kineser Ryggen: „Gud ved, om han nu er din Ven eller din Fjende?" Og naar jeg om Aftenen sad i Kroerne derinde og opmærksomt betragtede Krogæsterne, syntes jeg af og til, at jeg i Blikkene, de laante mig, kunde se gløde Racestolthed og Racehad, som vilde de sige: „Ja, Du sidder vel paa den højeste Stol ved det højeste Bord og har taget det bedste Værelse i den højeste Gaard, men Du er dog kun en Barbar, en af disse fremmede Djævle, som vi endnu taaler, men som skal blive vistede ud en skønne Dag!"

Dette Fremmedhad er Mandarinvæsenets Styrke. Enhver Reformbevægelse, som ikke paa anden Maade kan afledes, vil ved Lodder og Drejeværk blive lavet til en fremmedfjendsk Rejsning. Under Paaskud af at betale Kinas udenlandske Gæld lader Mandarinerne f. Eks. i Øjeblikket opkræve ny Skatter hos den fattige, forarmede og lidende Befolkning, og medens selvfølgelig kun en Brøkdel af de saaledes indsamlede Penge naar længere end til Mandarinernes Lommer, vækkes saaledes samtidig Fremmedhadet. To Fluer med et Smæk!

Men medens Mandarinen for at hytte sit eget Skind stikker den „fremmede Djævel" frem for sig, tænker han ikke paa, at han samtidig befordrer de ny Idéers Fremvækst og dermed fremmer Revolutionen, som ikke mindst vil gaa ud over ham selv.

I det mægtige kinesiske Rige gærer og syder det i Øjeblikket. Opbidselsen imod Mandschudynastiet og Mandarinvældet er stadig stigende, og samtidig har Kineserne af den japansk-russiske Krig lært saa meget, at de gule Folk ikke behøver at finde sig i de forhadte hvides Ydmygelser. Med den stærke Udvikling af Jærnbanenettet og Dampskibsfarten paa Jangtsekiang følger ganske naturligt, at de ny Idéer naar hurtigt og vidt frem. Men hvad der mere end noget andet har bestyrket mig i, at Kina staar for en Opvaagning, er, at den oplyste, dannede Ungdom tager levende Del i Reformbevægelsen. Blandt Studenter, Lærere, Handelsfolk, ja selv blandt Officerer er der unge, som føler varmt for Kina og dets lidende Befolkning, og som, naar Tiden er inde, vil stille sig i Spidsen.

Ikke faa unge Kinesere har aflagt Pisken, og Fodbinding hos Kvinderne er gadt paa Vej til at blive anset for Barbari blandt højtstaaende Kineserfamilier i de større Kystbyer. Mange unge Kinesere, som har studeret i Evropa, hvor de har vakt Fodbavselse ved deres Intelligens, der overgaar Japanerens, er ikke efter Hjemkomsten — som f. Eks. mange Siamesere — sunket ned paa det samme snævrsynede Standpunkt, hvorfra de gik ud, men de bliver Foregangsmænd, som forener Vestens Synspunkter med Kineserens glimrende Egenskaber: Flid, Nøjsomhed, praktisk Sans, enestaaende Hukommelse og stor Selvbeherskelse.

Har man set saadanne Eksempler som disse, jeg et Par Gange blev Vidne til langt inde i Landet: unge Lærere, der selv havde forsøgt at lære sig engelsk, af egen fri Vilje og Initiativ undervisende Børneflokke efter kinesiske Lærebøger med Illustrationer og Beskrivelser af alle vor Tids Frembringelser: Dampmaskiner, Jærnbaner, Telegraf, Elektricitet etc., er man for evig kureret for den Anskuelse, at Kinas Opvaagning er en Frase.

Craal.

En dansk Videnskabsmand som Eremit.

Kbhvn., 18. April.

For nogen Tid siden afgik den danske Videnskabsmand, H. S. Vodskov ved Døden i København. Hans Liv har været saa ejendommeligt, at det vel er værd at skænke nogen Opmærksomhed. I 22 Aar boede Vodskov dybt inde i Sverrig. Paa en lille Halvø, der skyder sig ud i Søen Möckeln i Smaaland, havde han bygget sig en Hytte, og her levede han fuldstændig afsondret fra Omverdenen. Han sørgede fuldstændig for sig selv. De Ting, han skulde bruge, fik han af Egnens Beboere bragt til et bestemt Sted i Skoven, der gik Aar, uden at han saa Mennesker. I 22 Aar boede han her som Eremit, og han vilde sikkert ogsaa være død i sin Hule deroppe i den svenske Sø, hvis ikke den Grund, han beboede, var bleven solgt. Saa maatte han, meget imod sin Vilje, flytte til den til København. Hvilken Tragedie, eller hvad der overhovedet ligger bagved Beslutningen om denne 22 Aar lange Eremittilværelse, er ikke bleven opklaret. Indtil 1890 var Vodskovs Liv endogsaa usædvanlig glimrende. Han var født 1846, deltog som frivillig i Krigen i 64 og levede derefter som Student i Randers. I 70'erne var han kendt som Literaturkritiker i København, og han blev endogsaa tilbudt Professoratet i Æstetik ved Københavns Universitet. Men til alles Overraskelse afslog han det ærefulde Tilbud og flyttede op til den lille Halvø i Möckeln Sø, hvor han levede sit 22-aarige Eremitliv.

Karl Mays Eventyr.

Forfatteren som Røverhøvding. — Røveræventyrene i Schlesien.

Tyskland, særlig det unge og yngste Tyskland, har i disse Dage mistet en af sine kæreste Illusioner. Hvem har ikke hørt Tale om den kendte Forfatter og Opdagelsesrejsende Karl May? Han har skrevet en lang Række tykke Bind, der skildrer hans Opdagelsesrejser i Verdens mest afsides Egne. Hans Villa i Dresden var fyldt med alle mulige Snurrepiberier, som han havde bragt med fra sine Rejser, og det hændte ikke sjældent, at fyrstelige Personer aflagde den kendte Opdagelsesrejsende Besøg for at studere hans Privatsamling. Karl May skal efter Sigende ogsaa have talt alle mulige eksotiske Sprog, som ingen af hans Omgangskreds forstod.

Saadan var Karl May indtil for faa Dage siden. Nu er han bleven en helt anden, og Skylden derfor er i Virkeligheden kun hans egen, idet han er optraadt uforsigtigt. May angreb en Række berlinske Fagforeninger, og disses Sekretær, en tyst Forfatter Lebius, betegnede saa i sit Gensvar May som en født Forbryder. May anlagde Sag, men ulykkeligvis beslutkede Lebius og hans Sagfører, at de vilde bevise Rigtigheden af deres Ord. Og det lykkedes dem. De kunde meddele Domstolene en Historie, der i Eventyrlighed ikke giver Karl Mays egne Skildringer noget efter.

Til at begynde med tilbød Lebius' Advokat, at han vilde bevise, at May, der nu er 68 Aar gammel, trods sin umaadelige Vidberesjthed, aldrig havde været udenfor Tyskslands Grænser førend i 1900, da hans Rejseskildringer begyndte at blive lidt ensartede. Endvidere viste han, at May som Forfatter havde gjort sig skuldig i en talløs Mængde Plagiater, saa flere af hans Rejseskildringer i Virkeligheden kun var Plyndringer af andre, virkelige Opdagelsesrejsendes Arbejder. Men ikke nok med det. Det blev ved Advokatens Undersøgelse oplaret, at May som ung Seminarist allerede havde begaaet flere Tyverier og at han i sine første Aar som Lærer en Gang til en Jul havde foræret sin Fader en Julegave, et Ur og en Merskumspibe, som han havde stjaalet hos sin Vært. For dette Tyveri straffedes han med 6 Ugers Fængsel. 1869, da han yderligere havde udstaaet 4 Aars Straffearbejde, fortsatte han sin Forbryderkarriere, saa der blev udstedt Arrestordre imod ham.

Han foretrak saa at flygte til Schlesiens mørke Skove, hvor han fandt en Sjælsfrænde i Desertøren Louis Krugel, som havde forladt sit Regiment med nogle Hundrede Kroner af Regimentskassen. Det smukke Par tilsvor hinanden ubrødeligt Venskab og dannede sammen med nogle ligesindede en fuldstændig Røverbande. En mosklædt Hule i Waldenburgegnen var deres Hovedopholdssted og derfra foretog de næsten daglig deres meget indbringende Ekspeditioner. Deres Specialitet var at overfalde Bønderkoner, der kom fra Markedet, og fraræve dem de Penge, de havde faaet for deres Varer.

Til sidst vakte deres Plyndringstog en ligefrem Panik paa hele Egnen, saa nøjpe noget Menneske vovede sig til Markederne. Byerne Hohenstein og Ernstthal opfordrede saa Regeringen til at sende Militær ud for at rense Egnen for Røverne. Dette blev ogsaa realiseret, og adskillige frivillige fra Byerne var ivrige for at slutte sig dertil. De to Røveranførere reddede sig, men kun ved Anvendelsen af et meget drisligt Trick. Blandt de stjaalne Klædningsstykker, som laa i Hulen, opdagede May en sachsisk Fangevogters Dragt. Den tog han paa, og efter at have bagbunden Krugels Hænder, passerede de begge uhindret gennem den Militærkordon, der omgav deres Skjulested.

En anden Gang var de ogsaa nær bleven fangede. De sad paa en Gæstgivergaard, da pludselig nogle Gendarmer, der var ude paa Jagt efter dem, kom dertil. May og Krugel var imidlertid ikke raadvilde, de sprang ud gennem et Vindue, hoppede paa Gendarmernes Heste og galopperede bort.

Disse Eventyr er de interessanteste, men ikke paa langt nær de eneste fra Karl Mays berømmelige, men noget tvetydige Liv. Han flygtede saa til Milano, men vendte senere tilbage til Tyskland og blev dømt til 4 Aars Tugthus. Da han kom ud, fik han den Idé at vile nedskrive sine Forbrydermemoirer og skrev da samtidig disse Røverromaner og fromme katolske Skrifter.

Resultatet paa Mays Sagsanlæg mod Lebius blev, at Dommeren pure afviste Sagen, da det blev godtgjort, at han i Virkeligheden havde siddet i Fængsel — han vilde ikke oplyse de nærmere Omstændigheder derved.

Men hele det unge Tyskland sørger . . .

Kosmopolit.

En Dame taler i Højesteret.

Damefrisørinden kontra Politidirektøren.

Kbhvn., Mandag.

Damefrisørinde Emilie Jensen, f. Nielsen, havde endelig Mandag Formiddag den Tilfredsstillelse selv at kunne tale sin Sag i Højesteret imod Københavns Politidirektør Eugen Petersen. Allerede en Time før Retsmødets Begyndelse indfandt hun sig og ventede i Forhallen. Ved 9-Tiden fik hun i Justitskontoret Meddelelse om, at hun, før Sagen kunde foretages, maatte betale 28 Kr. i Indstævningsgebyr m. m. Det havde man ikke forberedt hende paa, og hun havde derfor ikke taget Penge med. Hun ilede da i største Hast hjem, hvorefter hun kom tilbage og betalte Beløbet. Imidlertid havde hun ikke behøvet at haste saa stærkt, thi før hendes Sag kunde foretages, skulde der afsiges Dom over en københavnsk Gæstgiver for ulovlig Brændevinsudskænkning; der skulde afsiges nogle Udeblivelsesdomme osv. Dermed gik Tiden til Kl. 11. Paa dette Tidspunkt var en Del Journalister, en Tegner, et Par Politibetjente og enkelte Sagførere, deriblandt Landets eneste kvindelige Overretssagfører, Frk. Henny Petersen, kommen til Stede.

Asmussen mødte i Hindenburgs Sted for Politidirektøren. Fru Emilie Jensen tog Plads i Skranken ved hans højre Side, og da Hof- og Stadsretsdommen, hvorved Politidirektøren var frifunden, var oplæst, fik hun Ordet og oplæste en lang Anklage- og Forsvarstale.

Jeg beder om Undskyldning, fordi jeg møder selv, begyndte hun. Det kommer af, at ingen Sagfører har villet møde for mig. Hun fremsatte derefter en lang Række Beskyldninger imod Politidirektøren. Han havde ladet Opdagelsesbetjente forfølge hende. De havde beskyldt hende for at være en Tyv, havde sagt, at hun ikke var rigtig klog, at hun var usædelig og stod i Forhold til sit eget Køn. Hun kunde føre Tusinder af Vidner imod dem, men Dommeren havde ikke taget Hensyn til Vidnerne. At hun ikke var rigtig klog, var fuldstændig grebet ud af Luften. 402 Patienter af de højeste Rangklasser, hun havde haft i Kur, kunde bevidne det. Hendes Sag imod Politidirektøren havde kostet hende 618 Kr. 8 Øre. Men de Sorger og den Fortvivlelse, han havde paaført hende, var ikke til at erstatte. Hun opregnede derefter en Mængde forvirrede Beskyldninger imod Politiet. Betjentene havde set paa hende paa en Maade, som om de mistænkte hende for store Forbrydelser; de havde bagtalt hende, de havde fotograferet hende, naar hun gik paa Gaden, og især var det hendes Rædsel at komme i Forbrynderprotokollen. Derfor turde hun ikke komme paa Politikammeret og hente sin Sparekassebog med 200 Kr., som Retten havde gjort Udlæg i, og hvoraf den havde hævet 50 Kr., som hun var dømt til at betale i Sagsomkostninger. Hun var bleven gift i 17-Aars-Alderen, havde et rigt Hjem i Amerika, var rejst hjem til Danmark paa et 5 Maaneders Besøg; men paa Grund af Politiets Forfølgelse kunde hun aldrig rejse tilbage til Amerika, men maatte blive her til sin Dødedag.

Nu forlangte hun 10,000 Kr. i Erstatning af Politidirektøren, men hun vilde gerne have 20,000 Kr., og hvis hun kunde faa saa meget, vilde hun frafalde sit Krav om Straf over Opdagelsesbetjentene.

Asmussen bemærkede, at den første Betingelse for, at Politidirektøren kunde drages til Ansvar, var, at der var ført Vidner imod ham. Men alle Vidneudsagn gik ud paa, at Politidirektøren og Politiet aldeles ikke havde forulempet Fru Marie Jensen. Asmussen paastod derfor den indankede Frifindelsesdom stadfæstet.

Efter en kortvarig Votering stadfæstede Højesteret den indankede Dom, hvorved Politidirektøren frisandtes.

Fru Emilie Jensen har imidlertid anlagt en ny Sag mod ham; den kan først naa op til Højesteret i 1911, og man forstaar derfor, at hun ikke kan rejse til Amerika.

To gode og billige Bøger.

Thyregod og Ingemann.

Tidens Løjen er jo billig Literatur. Det store ubemidlede Publikum vil gærne købe gode Bøger, men det har daarligt Raad til at betale de høje Priser, som den ny originale Literatur i Reglen holdes i. Der er imidlertid ogsaa i den ældre Literatur — og maaske ikke mindst netop dér — mange udmærkede Bøger, som fortjener Plads paa Boghylden i de tusind Hjem, og som ogsaa vil faa denne Plads, naar Bøgerne tilbydes til en rimelig Pris. Og dette kan let ske, naar de paagældende Forlag er i Stand til at trykke et meget stort Oplag og nogenlunde sikre paa at faa dem solgt. Gyld. Bogh., Nord. Forlag har i saa Henseende næppe grebet fejl, da det besluttede at udsende Thyregods Fortællinger og Ingemanns „Landsbyhørnene" i Folkeudgave.

Begge disse Bøger hører til de mest efterstræbte i Folkebibliotekerne. Thyregods historiske Skildringer er lige saa populære som hans jyske Folkelivsfortællinger. Det er Fortællinger, som de brede Lag kan forstaa og have Glæde af, fordi de giver Læserne Mod paa Livet og Lyst til Arbejdet. Thyregod udpegede selv de Arbejder, han ønskede optaget i denne Udgave af hans „udvalgte Fortællinger", og man er derfor sikker paa, at den rummer, hvad han selv ansaa for det bedste.

Ingemanns „Landsbyhørnene" er optrykt atter og atter, og det er vel ogsaa nok en af de mest tiltalende Romaner, vor nationale Literatur ejer. Det er en sund og god Bog, hvis store Udbredelse vidner fordelagtigt om, hvor sikker og solid en Smag det store levende Publikum har her til Lands.

Ved at trykke de to Bøger hver i 10,000 Eksemplarer, er det bleven muligt at sælge dem nydeligt indbundne i Skirtingsbind for 2 Kr.

S. K.

Ædruelighedens Bæst.

Forbruget af Øl og Spiritus.

Kbhvn., Mandag.

Af en Beretning fra Generaltolddirektoratet om Resultatet af Øltaxloven i Kalenderaaret 1909 fremgaar det, at der af skattepligtigt Øl var tilvirket 963,298 Hektoliter mod 1,053,023 Hektoliter i 1908, saaledes at der er en Nedgang af 89,725 Hektoliter.

Til Forbrug her i Landet er der af skattepligtigt Øl frafort Bryggerierne 872,037 Hektoliter, hvoraf der er svaret 5,973,450 Kr. i Skat. Det foregaaende Aar blev der frafort Bryggerierne 944,199 Hektoliter, hvoraf der blev betalt 6,467,731 Kr. i Skat. Der er altsaa en Tilbagegang af 72,151 Hektoliter, svarende til et Skattebeløb af 494,275 Kr.

Forbruget af skattepligtigt Øl har ellers været i jævn Stigning fra 843,589 Hektoliter i 1905 til 944,199 Hektoliter i 1908, men nu er altsaa denne Stigning afløst af en betydelig Tilbagegang, saa at man endog er kommen langt ned under Forbruget i 1906.

Den stærkeste Nedgang i Forbruget falder paa almindeligt Lagerøl, medens Forbruget af Pilsnerøllet knap er gaaet saa stærkt tilbage, og Nedgangen rammer for en væsentlig Del Bryggerierne paa Øerne uden for København.

Ogsaa for det skattefri Øls Vedkommende er der Tilbagegang i Tilvirkningen, nemlig fra 1,531,260 Hektoliter i 1908 til 1,421,338 Hektoliter i 1909. Tilbagegangen er altsaa 109,922 Hektoliter. Under det skattefri Øl hører ogsaa de lagrede Øl sorter Kronepilsner, Kroneøl, mørk og lys Skattefri og lignende Øl sorter.

Samtidig er Spiritusproduktionen gaaet tilbage fra 150,614 Hektoliter i 1908 til 147,629 Hektoliter i 1909. Dette peger ogsaa bestemt i Retning af Ædruelighedens Fremgang.

Alt i alt viser det sig, at der i Aaret 1909 i Forhold til det foregaaende Aar har været Nedgang af skattepligtigt Øl 72,157 Hektoliter, skattefrit Øl 109,922 Hektoliter, Spiritus 2,985 Hektoliter.

Men samtidig har der naturligvis ogsaa været en betydelig Nedgang i Forbruget af Raastoffer til Ølfabrikationen. Alene af Bygmalt er der sidste Aar anvendt 3,270,218 Kg. mindre end det foregaaende Aar.

Alfa.

København's ny Flæskehal.

Den første Dag.

København, Mandag.

Det ejendommelige en gros-Flæskemarked paa Gammeltorv var i Dag forsvundet; det havde antaget moderne og mere hygiejniske Former og var bleven henflyttet til Pladsen ved Godsbanegaarden, hvor Kommunen har opført sin store tidssvarende Flæskehal, som i Morges blev taget i Brug.

Begyndelsen var meget lovende; man fik Indtrykket af, at det var en Hal, der var bleven ventet med Længsel. Da man aabnede den Kl. 6 i Morges, var der næsten seks Hundrede Svinekroppe ophængt paa Glidekrogene, og Kunderne strømmede ind i Mængde. I Løbet af et Par Timer var en væsenlig Del af Svinene solgt og kørt rundt i Byen til Slagtere, Spækhøkere og andre Fedevarehandlere. Kl. 11 standsede Salget af Flæsk, men Hallen holdes aaben endnu et Par Timer for Salg af andre ferske Kødsorter.

Skønt Flæskehallen ligger noget afsides og vil vedblive at gøre det, indtil den ny Personbanegaard og Centralposthuset tages i Brug, herser der dog et usædvanligt Liv derude i Formiddagstimerne. Der er oprettet en privat Flæskebørs i Nærheden med mindre Butiker, og der er livlig Færdsel af Vogne og handlende, som køber ind en gros. Til selve Hallen er desuden knyttet et anseligt Personale, en Inspektør, en Forvalter, en Kvartermester, en Overdyrlæge, fem Dyrlægeassistenter, en Del andre Assistenter samt endelig en Stab af autoriserede Flæskebærere med opkrammede Hovedbedækninger. Overalt hersker selvfølgelig den yderste Renlighed, saaledes som Hygiejnen kræver det overalt, hvor man forhandler Madvarer. Saa godt som alle Salgspladser og Stadepladser, af hvilke der ifølge Afgift, er optagne, og det viser sig allerede nu, at Hallen i hvert Fald ikke er for stor.

Jus.

Indlandet.

Dødsfald. Direktør for Tivoli, Grosserer T. S. Thrane, er Mandag Nat afgaaet ved Døden efter længere Tids Sygdom.

Handelsministeren og Trafikministeren tager ikke imod førstkommende Torsdag.

Byfoged Schiørrings Udnævnelse til Byfoged i Nykøbing S. foreligger nu officielt.

Folkekirken. Sognepræst og Skolelærer paa Venø under Ribe Stift A. Holm er udnævnt til Sognepræst for Nørre Felding og Tvis Menigheder, ligeledes i Ribe Stift.

Medaljen for drukneudes Redning er tildelt Forretningsbestyrer Meyn, Hørsholm.

Nedbrændt Bageri. I Søndags Aftes Kl. 10½ opstod der Ild i det Bagermester Schmidt, Vamdrup, tilhørende Bageri og i Løbet af en Times Tid var det nedbrændt. Ejeren lider et større Tab, da Bygningen, hvori Bageriet fandtes, var lavt assureret. Ilden formenes opstaaet i Brænde, der var lagt til Tørring.

Et syvt Ekstratog. Lørdag og Søndag har der paa Bergensbanen fundet flere alvorlige Skred Sted paa Grund af den imeltede Sne og de stærke Regnskyl. Paa flere Steder truer Vandet med at sprænge Banelegemet. En dansk Herre skulde i Lørdags i største Hast vende tilbage til København, og for at naa Toget Kl. 7 Mandag Morgen fra Kristiania, tog han et Ekstratog fra Bergen, skønt dettes Pris er 2000 Kr., men Toget maatte vende tilbage til Bergen paa Grund af Skredene.

Lynet slaar ned i en Telefoncentral. I Søndags Aftes slog Lynet ned i Vig Centralstation, hvor det anrettede en Del Skade paa Ruder o. lign. Hos Gaardejer P. Olsen i Vig ødelagde Lynet Telefonapparatet og tændte Ild i Vindueskarmen, men det lykkedes dog hurtigt at faa Ilden slukket. Endvidere splintrede Lynet en Telefonpæl, der stod udenfor Gaarden. Paa Vig Jærnbanestation blev Telefonapparatet ødelagt.

„Smaa varme Retter". Viborg Overret har Mandag stadfæstet Vejle Købstads Politiretsdom af 4. f. M., hvorved Konditor Bøjesen i Vejle er idømt en Bøde af 20 Kr. i Anledning af, at han havde beværet Gæster dels med Smørrebrød, dels med forskellige Retter, der almindelig serveres paa Restaurationer, saasom Bøf, Karbonade, stegte og kogte Rødspætter, Sild med Smør og Kartofler m. m.

Funden drukket. I Søndags fandtes i Fjorden udfor Aalborg Liget af en Mandsperson, der blev genkendt som Arbejdsmand Lars Sørensen, Aalborg, der har været forsvunden 3 Maaneder.

En kvindelig Højesteretsagfører. Efter Forlydende vil vor eneste kvindelige Overretssagfører, Frk. Henny Petersen, søge om Tilladelse til at aflægge Prøve for Højesteret. Den nydelige unge Dame er meget alsidig. Hun praktiserer som Overretssagfører, fungerer som Fuldmægtig hos Højesteretsagførerne Shaw og Dietrichson og er Formand for „Dansk Kvindesamfund".

En dansk Kirke vil blive opført i Hamborg. Den danske Komité raader over ca. 60,000 Mark. Kirken skal koste ialt 76,000 Mark. Der er købt en Grund, Zeughausmarkt 31. Opførelsen paabegyndes i en nær Fremtid.

Dansk Millionær død i Amerika. En Dansker, Laust Gram, er i „F. Bladet „Vore Landsmænd i Udlandet" afgaaet ved Døden i Wisconsin, U. S. A. Gram blev 80 Aar gammel og efterlader sig en Formue paa omtrent 1 Mill. Kr. i danske Penge. Gram var gift med en amerikansk Dame. Den stedlige danske Menighed, der er ubemidlet, havde anmodet om at maatte blive betænkt med 1000 Dollars i Testamentet, men Gram har ikke testamenteret den en eneste Cent.

„Godt Mod", en sønderjysk Studie fra gamle Dage af Vicepastor R. A. Jensen, udkommer Onsdag hos Gyldendal.

„Dagligt Liv i Norden i det 16de Aarhundrede". Den illustrerede Udgave af Troels-Lunds udmærkede Værk foreligger nu afsluttet paa Gyldendals Forlag.

Eksport af Fedekvæg. Den bekendte Flæskeimportør L. Nielsen-Ladefoged, London, skriver til „Polit.", at der efter hans Overbevisning lige saa let kan sælges 4000 Sider dansk Oksekød om Ugen som 400, blot Tilførslen bliver holdt vedlige, saa Kunderne altid kan faa dansk Kød.

En ringe Belønning. I „Social-Demokraten" meddeler en Indsender, at en ung Bogbindersvend, T. M. Nielsen, der med Fare for sit Liv reddede en sindssyg Patient og en Politibetjent fra at drukne, fra Justitsministeriet har modtaget som Belønning og Erstatning for sit ødelagte Tøj — 32 Kr. Samtidig er den Betjent — som absolut vilde være drukket, om ikke Hr. Nielsen var kommen til — bleven dekoreret med Redningsmedaljen!

Terminen i Jørgen Møllers Sag, der var ansat til den 2den Maj, er i Følge „Flensborg Av." paa Stats-